

Nagyböjt 2. vasárnap 2013

Bevezetés

Évszázadok óta az Egyház nagyböjt II. vasárnapján a színeváltozás jelenetét olvassa fel az evangéliumból. Az előző vasárnapon Jézust egy nagyon is emberi oldaláról láttuk, amikor a sátántól kísértést szenvedett. Ezzel azt hangsúlyozzuk, hogy Jézus Krisztus valóságos, megkísérthető ember volt.

Ma pedig azt láttatja velünk az evangélium, hogy ez a Jézus nem csak ember, hanem Isten is, a Mennyei Atya szeretett Fia, akinek a Táborhegyen felragyog isteni dicsősége egy villanásra, a kiválasztott apostolai előtt.

A Mennyei Atya pedig a Rá való hallgatást kéri apostolaitól, közvetve tőlünk is.

De milyen a mi Isten szeretett Fiára való hallgatásunk? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Jézus Krisztus! Te bűneink miatt vállaltad a szenvedést és a kereszthalált. Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus! Te irántunk való szeretetből áldoztad fel az életedet. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Te haláloed nyitotta meg számunkra az örök dicsőség kapuit. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Amint említettem már a mai evangélium eseménye erősen szemben áll a múlt vasárnapival. Ott a kísértés próbára teszi Jézust, és meg is

alázza. A Táborhegyi fényesség most felmagasztalja és megdicsőíti. A két esemény két kiegészítő szempontja ugyanannak a misztériumnak. Két egymást kiegészítő arca Jézusnak.

A színeváltozás jelentenek, a főszereplő Jézus mellett, volt még másik két szereplője is: Mózes és Illés, az Ószövetség két legjelentősebb egyénisége. Odaállnak a szenvedést, a kereszthalált vállaló Jézus mellé. Érdekes párhuzam van Jézus és az ő küldetésük között. Mózes vezette ki Izraelt az egyiptomi fogságból. Meltán áll tehát Jézus mellé, aki az egész emberiséget akarja kivezetni a bűn rabságából. És itt áll Illés próféta is, aki számos honfitársával együtt nem hajtott térdet a pogány bálványok előtt. Most azzal a Jézussal beszélget, aki kiszabadítja az embereket a hamis istenek, a bálványok, a bűnök szolgálatából és megismerteti velük az egy igaz Istent, a mennyei Atyát

A három apostol boldogan nézi Mesterét a dicsőség fényében. Péter a szókimondó apostol lelkesen kijelenti: Uram, jó nekünk itt lennünk! Ha akarod, készítünk itt három sátrat... Hogyne készítené, hogyne maradna itt szívesen, ahol ízelítőt kapott az isteni fényességből! Hiszen az ember istenlátásra született. Itt kellene tehát lesátorozni, és nem menni tovább a Golgotára. Ezért nem értik, nem akarják tudomásul venni, a Jézus szenvedéséről szóló beszélgetést, Nem tudják elképzelni, hogy Isten dicsősége és a szenvedés útítársak lehetnek a földön.

Ezekben a nagyböjti napokban nekünk is föl kell mennünk Jézussal

a kinyilatkoztatás hegyére, hogy megismerjük az ő dicsőséges arcát, és így elfogadhassuk a „kereszt botrányát”, megváltásunk szentségét. Mert a kereszt, a szenvedés titkát nem önmagában tiszteljük és fogadjuk el. A nagybőjt, húsvét nélkül, önmagában értelmetlen és kegyetlen végzet, amelyet nem érdemes ünnepegni. De éppen a húsvéti hajnal dicsősége teszi szemlélhetővé és szépé Jézusnak a szenvedésben eltorzuló arcát. Mert a keresztről ránk tekintő Jézus arcra is tökéletesen érvényes és igaz a felhőből megszólaló szózat: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!”

Jézus megdicsőült és szenvedő arca egyaránt, szavak nélkül is hirdeti a legfontosabbat, amire mindig hallgatnunk kell: az Atya akaratának megvalósítása a valódi szeretet és béke.

Oh, micsoda nemzeti tragédia lenne, ha népünk újból nem hallgatna Rá, az ő tanítását közvetítőkre, a keresztény és nemzeti értékeket megőrzőkre és erősítőkre, hanem az ezeket tagadókra hallgatna!

A Tábor-hegyi történések idején Jézus az emberek tömegeit még nem tartotta érettnek a kinyilatkoztatás befogadására, ezért megtiltotta, hogy a jelenlevő apostolok elbeszéljék istenélményüket. "Ne szóljatok a látomásról senkinek, amíg az Emberfia föl nem támad a halálból"

A mi szívünket azonban már átjárja a táborhegyi színeváltozás és ígérete. Látjuk a Szenvédőt, a keresztet hordozó Jézust, tövissel koronázva, a kereszten haldokolva, de

már mindezt a föltámadás dicsősége követi.

Jézus nem azért mutatta meg apostolainak ragyogó dicsőségét, hogy elkápráztassa őket. Mint minden tettével, ezzel is példát adott és jövőendő sorsunkat hirdette. A földi szenvedéseket megdicsőülések követik. Mennyei Atyánk nem csupán Fiát akarta megdicsőíteni, hanem minket is. Azt akarja, hogy az egész föld Tábor-hegyi fénybe öltözzön, s ne váljon sohasem a gyűlölet szította háborúk lángtengerévé. Azt akarja, hogy ne a gyűlölet, ne a Sátán országa, hanem a szeretet, a béke, az Isten országa erősödjék e földön! Még a kampányharcok idején is!

Azt akarja, hogy minden ember hallgasson Isten Egyszülöttjére, és megismerje az emberiségnek nem háborút, szenvedést, s nyomort, hanem üdvöt, békességet adó evangéliumát. Azt akarja, hogy minden ember lelkét a jóakarattal hassa át, különösen pedig azt, hogy minden keresztény életét átjárja az evangélium világossága, fénye és melege. Azért adta tanítását, szentségeit, kegyelmeit, hogy minket is olyan emberekké változtasson, akik továbbadjuk az Úr Jézusnak világító és melegítő szeretetét. Bárcsak a mi közelünkbe, közösségünkbe kerülő emberek is elmondhatnák: jó nekünk itt lennünk. Mennyivel kevesebb lenne akkor e világban a gyűlöletből és mennyivel több a szeretetből.

Ámen.

F. F.